

STRAAL- VERLIEFD OP MIJN VADER

Toen Emma (33) op haar 28e voor het eerst haar biologische vader ontmoette, bleek dat zo'n leuke man dat ze hartstochtelijk verliefd op hem werd. "Zat ik weer met een verdwaasde grijns naar mijn mobiel te staren."

"HIJ WILDE JE NIET, ZEI MIJN MOEDER ALTIJD. 'HIJ HEEFT NOOIT ENIGE BELANGSTELLING VOOR JE GETOOND.' WE HADDEN EEN HECHTE BAND; IK SLIKTE HAAR VERHALEN

klakkeloos. Van jongs af aan heeft ze mijn interesse in mijn vader getemperd, onder andere door me te stimuleren papa te zeggen tegen haar vriendjes. Na drie verschillende stiefvaders was ik daar wel klaar mee. Toch dacht ik zelden aan de man met wie ik de helft van mijn genen te danken had. Als hij mij niet moest, waarom zou ik hem dan willen?

Nadat mijn moeder plotseling overleed aan een hersenbloeding, ze was nog maar 47, kwam ik dagboeken tegen uit de tijd dat ze zwanger

van me was. Ik begon te lezen, gewapend met een fles Chablis. Ik bleek de drank hard nodig te hebben. Ik ontdekte dat mijn moeder gelogen had. Mijn vader wilde me wél. Hij was geen vage scharrel, hij was mijn moeders grote liefde. Hij had haar hart gebroken omdat hij haar had afgewezen. Zij was stiekem gestopt met de pil, in de hoop zijn wilde haren te temmen. Na de eerste schrik was hij blij met mijn komst en wilde hij zijn verantwoordelijkheid nemen. Maar wel op afstand. Mijn moeder hield hem aan lijntje, in de hoop dat hij van gedachten zou veranderen als ik er eenmaal was. Toen dat niet gebeurde, verhuisde ze van het ene moment op het andere, zonder hem iets te vertellen.

Ze moet tegen mij gelogen hebben om haar eigen hart te beschermen. Ik neem het haar niet kwalijk, ze was een fantastische moeder. Maar nu ik me voorstelde hoe mijn vader plotseling bij een leeg huis moet hebben gestaan, besloot ik hem te zoeken. Via mijn oma en tantes wist ik de code van mijn afkomst te kraken.

Op een avond lachte een sympathiek gezicht op internet mij toe. De blik van mijn vader –

TEKST **LYDIA VAN DER WEIDE**

‘DIE ZOEN VERBRAK DE EUFORIE. DIT WAS BELACHELIJK, ABSURD EN VIES’ RAEQUI TA, CATIU IN PONLOC, CONFES VIVEREM.SOLIURIAM IN TEM

Paul – raakte me direct. Ik zag bepaalde dingen van mezelf in hem terug. De lichte vlekjes in mijn ogen. Het deukje in mijn kin. En mijn borstelige wenkbrauwen die ik van jongs af aan heb vervloekt. Er kwam een onbekend verlangen bij me naar boven. Die nacht sliep ik niet. Ik had op internet ontdekt dat Paul drie andere kinderen had. Zat hij wel op mij te wachten? Mijn toenmalige vriend zei terecht: ‘Jij zat ook niet op jouw leven te wachten. Bovendien: hij is misschien wel erg blij als hij van je hoort.’

Dat was hij inderdaad. Ik zat nog na te trillen nadat ik na het schrijven van mijn mail op send had gedrukt, toen mijn mobiel overging. Een onbekend 06-nummer. ‘Eindelijk, daar ben je,’ zei mijn vader, alsof hij avond aan avond achter zijn computer had gewacht tot er bericht van zijn verloren dochter zou komen. Zijn stem klonk laag, rustig, warm. Eigenlijk is dat het enige wat ik me van dat gesprek herinner. Maar ik was net zo blij als hij, mijn lichaam tintelde ervan. Toch heb ik onze afspraak, een week later, nog bijna afgezegd. Het voelde plotseling als verraad naar mijn moeder. Ze was nog maar vier maanden dood. Maar ik was te nieuwsgierig. Dus ik ging. Zenuwachtiger dan ik ooit was geweest, voor welke date of sollicitatiegesprek dan ook. Een eerste kennismaking met je biologische vader, die kun je nooit overdoen. Ik vernielde drie van mijn zorgvuldig gelakte nagels van de stress. Toen zag ik hem. En ik wist het meteen. Dit was de man die bij mij hoorde, mijn vader. Ik heb mezelf een tijd wijsgemaakt dat ik hem overal herkend zou hebben, dat ik zelfs in een grote mensenmassa door onzichtbare draden direct naar hem toegetrokken zou zijn worden. Wishfull thinking, denk ik nu, maar feit was wel dat het direct vertrouwd was. Zijn blik, zijn uitstraling, zelfs zijn geur. Een bizarre gewaarwording. Paul had hetzelfde. Bijna verliefd keek hij me aan. En vertelde me zijn kant van het verhaal. Ik was hem altijd bezig blijven houden. Hij wist alles nog tot in detail. Zijn zoektocht na de verhuizing van mijn moeder had niets opgeleverd, iedereen had zijn mond gehouden. Het waren andere tijden toen, internet bestond nog niet. Ook later had hij ons niet kunnen vinden. Logisch, mijn moeder had de achternaam van haar echtgenoot aangenomen en ook na de scheiding behouden. De naam die ik óók droeg.

Onze woorden buitelden over elkaar heen. Om een uur ’s nachts werden we het restaurant uitgezet. In de auto spraken we verder, bij een klein lampje tot half vier. Toen reed ik naar huis, in de war, en in de wolken, vooral dat. Ik had altijd gedacht dat ik mijn vader niet miste, nu merkte ik dat er toch een gat had gezeten, een gat dat plotsklaps werd gevuld. Door de leukste pa die ik me maar kon bedenken. Hij was kennelijk net zo enthousiast: bij thuiskomst had ik al vier berichten van hem.

We belandden in een storm, werden meegezogen met windkracht tien. We wilden elkaar leren kennen, alles weten, alles ontdekken, en snel ook, we hadden 28 jaar in te halen. We spraken zo vaak mogelijk af. Samen wandelen of lunchen was een feest. Mijn werk begon eronder te lijden, mijn relatie ook. Alles leek bijzaak, ik was alleen nog maar met Paul bezig. Ja, ik realiseerde me dat ik obsessief bezig was maar dat leek me normaal. Bovendien was het een heerlijke obsessie, ik voelde me compleet high. Ieder berichtje van hem zorgde voor een stoot endorfine. ‘Verliefd?’ vroegen collega’s als ik met een verdwaasde grijns naar mijn mobiel zat te staren. ‘Welnee, een leuk berichtje van mijn vader,’ zei ik dan.

Tot ik op een dag besepte dat ik wel degelijk verliefd was. Paul en ik gingen samen uit eten. Mijn vriend had mijn vader nog steeds niet ontmoet, tot zijn ergernis. Hij begon zich buitengesloten te voelen en Pauls vrouw morde ook – zijn kinderen, stukken jonger dan ik, wisten nog van niets. Maar wij hadden het gevoel dat er nog geen ruimte was voor anderen. Ik wilde Pauls aandacht nog niet delen; hij de mijne ook niet. We zaten in een restaurant, in een romantische setting, Paul schonk me wijn in, knipoogde terwijl hij proostte en opeens sloeg mijn hart op hol. Ik realiseerde dat ik niet alleen met hem wilde praten. Ik wilde in hem verdwijnen. Symbiotisch, smelten, totaal. Ik wilde wegrennen maar tegelijkertijd voor altijd in zijn ogen kijken. Ik zag Paul ook ongemakkelijk worden en realiseerde me dat hij hetzelfde voelde. De hartstochtelijke zoen bij ons afscheid was onvermijdelijk. Het was Paul die de kus afbrak, abrupt in zijn auto stapte en zonder om te kijken wegreed. Die avond was er voor het eerste geen bericht toen ik thuiskwam. Ook de dagen erna bleef het stil. Ik wist dat er iets onomkeerbaars was gebeurd. We kon-

den niet terug, maar ook niet vooruit. We waren vader en dochter, dit was belachelijk, absurd, vies ook. De euforie was in een klap weg. Eén mailtje heb ik nog van hem gekregen. Hij schreef dat hij aan zijn vrouw had verteld wat er was gebeurd. Zij was compleet doorgedraaid en wilde niet dat hij mij nog zag. Hij wilde dat wel, zei hij, en wat hem betreft zou het ook zeker weer gebeuren. Maar misschien was het verstandig om een pauze in te lassen? Ik heb vreselijk zitten huilen, werd overspoeld door liefdesverdriet. Maar ik wist dat het ook niet anders kon.

De periode erna was vreselijk. Er was geen contact en ik miste Paul. Ik durfde niemand te vertellen wat er gebeurd was. Mijn vriendinnen niet, mijn vriend niet. Ze wisten natuurlijk dat het contact verbroken was, troosten me, zeiden dingen als: ‘Je moeder had dus toch gelijk, hij is onbetrouwbaar.’ Wat voelde ik me eenzaam. Ik kon amper werken, het ging uit met mijn vriend. Mijn schuld, want ik durfde mijn gevoelens niet te delen. Ik dacht dat ik knettergek was.

Acht maanden later las ik in een tijdschrift dat ik helemaal niet gek was. En Paul ook niet. Wat ons was overkomen, is een bekend fenomeen. Het wordt GSA, genetische seksuele aantrekkingskracht, genoemd. Normaal gesproken bouw je van jongs af aan een intieme band met je ouders of broers en zussen op. De natuur heeft daarbij heeft een trucje bedacht tegen inteelt: doordat je samen opgroeit, ontstaat er een taboe op seksuele aantrekkingskracht. Dit wordt het Westermarck-effect genoemd. Maar als je elkaar pas veel later ontmoet, kan er door de emotionele en fysieke herkenning, en hevige interesse in elkaar, juist wél aantrekkingskracht ontstaan.

Inmiddels mailden Paul en ik weer af en toe met elkaar, zo nu en dan. Over kleine dingen, werk, zijn gezin, wat we doen. Ook deze ontdekking deelde ik met hem. Hij was net zo opgelucht als ik. Hij had zich nog dieper geschaamd dan ik en kon dat nu een beetje los-

laten. We wilden elkaar graag weer zien; maar waren bang voor de gevoelens die dat zou losmaken. En toen werd Pauls zoon, mijn halfbroer, achttien. Hij wist inmiddels van mijn bestaan en wilde me graag ontmoeten. Met gierende zenuwen reed ik erheen, twee jaar na de zoen; bang voor alles, voor de blik van Pauls vrouw, en vooral mijn eigen emoties. Maar het was geweldig. Ik werd door iedereen in de armen gesloten. Bij Paul vond ik opnieuw het gevoel van thuiskomen, maar de vlinders waren tot rust gekomen. Ik realiseerde me dat we onze ontdekkingstocht in een trager tempo moesten voortzetten. Dan zouden we een gezonde vader-dochterband kunnen opbouwen. En dat is gelukt. We zijn nu een paar jaar verder. Alles is genormaliseerd. Wat ben ik blij met hem. Hij is mijn sparringpartner, mijn financieel adviseur, mijn privéklusser. Hij is mijn vriend. Hij is mijn vader.” ● **Hij is Or sam ipsam qui dolor re consequat quibus dolorem haribus et atesto volere eum ut porae. Nequo maximodisto que prerepudis quam fugia dem qui reniet plique dolo volupta vendusda con nis porem faccum expandit, cone pla dion conet et repreius digenit atusam consequia pa voluptasi quidignam ium et facepro conerrovit, ut dellecusamet ut aut ium ent qui culliqui aboremoluptatist, con cum fuga. Qui corem sitatur? Idendae con nus mil eum et magna peror sitiaerum, cuptatusam la venda verfername est dolor simodi opta net aruntinctus acilitibus que voluptatio maximi, erum facestium incil in non rerio cullorest ut quidic te nonsenis expla venihiciis et omnim volum rectatem sunt imus.Obiscii ssnivellaut ommoloris atinctiis apiendam, simet, con cus, niscimus, con nem faccum, simet unt veligna tionsecaes isciis aspacia eroris andit voluptata plande cuptasp iendipitat odite por repti ut dolo exces quae si tem. Arciet rem equitate nis est ommo et aborem lam, iusam rem corem eosanti aspacia earum, imin non non perorposam quati conest, te prestru pturibusci offic te sunt voluptietur osam quati osam quati**

~~‘DIE ZOEN VERBRAK DE EUFORIE. DIT WAS BELACHELIJK, ABSURD EN’ VIES RAEQUI TA, CATIU IN PONLO CONFES VIVEREM.SOLIURIAM IN T~~